

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 20.4.2006
KOM(2006) 184 endelig

SAMMENFATTENDE RAPPORT FRA KOMMISSIONEN

Medlemsstaternes svar på Revisionsrettens årsberetning 2004

{SEK(2006) 524}

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Indledning	3
2.	Udarbejdelsen af Rettens årsberetning.....	4
3.	Revision og kontrolstruktur	5
4.	Væsentlige konstaterede forhold i 2004.....	7
4.1.	Landbrugspolitik	8
4.2.	Strukturforanstaltninger	9
5.	Konklusion	10

1. INDLEDNING

Den Europæiske Revisionsret (i det følgende benævnt ”Retten”) offentliggjorde sin *Årsberetning for regnskabsåret 2004* den 15. november 2005¹. I rapporten forelagde Retten sin revisionserklæring (”DAS”) og de underbyggende oplysninger, herunder bemærkninger vedrørende forvaltningen i medlemsstaterne.

Som fastsat i finansforordningen² underrettede Kommissionen omgående medlemsstaterne om disse bemærkninger og om de forhold, som Retten havde konstateret under sin revision, og som kunne tilskrives medlemsstaterne. Medlemsstaterne blev anmodet om at fremsende deres svar inden den 15. december 2005. Langt de fleste af medlemsstaterne svarede inden for eller kort efter den meget stramme frist, og i mange tilfælde blev der givet meget detaljerede redegørelser.

Da det var nødvendigt med tid til oversættelse og grundig analyse af de modtagne svar, var Kommissionen ikke i stand til at forelægge sin sammenfattende rapport inden den 15. februar 2005, men næstformand i Kommissionen Siim Kallas underrettede Europa-Parlamentet og Rådet (ØKOFIN) om de foreløbige resultater³.

2006 medfører to udfordringer for så vidt angår ekstern revision og decharge. Den første udfordring er at gennemføre *Handlingsplanen for en integreret struktur for intern kontrol*⁴ (”handlingsplanen”), som blev vedtaget af Kommissionen den 17. januar 2006. Formålet er at give Retten en rimelig forsikring om, at EU-midlerne anvendes på en lovlige og formelt rigtig måde. Handlingsplanen kan imidlertid ikke give de forventede resultater, medmindre de involverede aktører, dvs. Europa-Parlamentet, Revisionsretten, medlemsstaterne og Kommissionen - under hensyntagen til deres respektive ansvar og uafhængighed - alle bidrager til gennemførelsen af de 16 aktioner.

Den anden udfordring er den nye og kortere frist for udarbejdelsen af Rettens årsberetning. Som fastsat i finansrapporten⁵ skal årsberetningen fremover offentliggøres senest den 31. oktober, dvs. en måned tidligere end hidtil. Dette stiller større krav til alle parter, der er involveret i udarbejdelsen af beretningen – dvs. Retten, Kommissionen og medlemsstaterne – om at sikre, at den forudgående udveksling af synspunkter om Rettens foreløbige resultater sker på en effektiv måde.

¹ Beretningen blev offentliggjort i EUT C 301 af 30.11.2005. Den kan findes på Rettens websted: www.eca.eu.int.

² Artikel 143, stk. 6, i finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25.6.2002.

³ Jf. brev af 15. februar 2006 fra næstformand Siim Kallas til Karl-Heinz Grasser, formand for ØKOFIN-Rådet.

⁴ KOM(2006) 9 af 17. januar 2006.

⁵ Artikel 143, stk. 5.

Under punkt 2 omtales de vanskeligheder, der affødes af de kortere frister, Retten har i forbindelse med udarbejdelsen af årsberetningen. Punkt 3 omhandler medlemsstaternes bemærkninger om revisions- og kontrolstrukturen. Punkt 4 indeholder en gennemgang af væsentlige konstaterede forhold, der må tilskrives medlemsstaterne, inden for områderne landbrugspolitik og strukturforanstaltninger. I punkt 5 drages en række konklusioner⁶.

2. UDARBEJDELSEN AF RETTENS ÅRSBERETNING

Fristen for at udarbejde årsberetningen for 2005 er en måned kortere end de tidligere år på grund af forpligtelsen til at offentliggøre rapporten allerede senest den 31. oktober. Dette har betydning for såvel Retten som Kommissionen og medlemsstaterne.

I løbet af regnskabsåret eller kort tid efter foretager Retten revision af procedurer og transaktioner i Kommissionen og medlemsstaterne. I medlemsstaterne kontrollerer Retten, at de endelige modtagere opfylder betingelserne for støtte (f.eks. at arealstørrelser eller antal af dyr er korrekt, eller at et projekt, der er finansieret af strukturfondene rent faktisk er gennemført), og at de relevante kontrolprocedurer er på plads.

Efter hvert kontrolbesøg gennemgår Retten de konstaterede forhold og fremsender sine foreløbige bemærkninger i såkaldte PF-breve⁷ til den relevante kommissær eller til den øverste nationale revisionsinstans, afhængigt af om midlerne forvaltes centralt eller på medlemsstatsniveau. Normalt anmoder Retten Kommissionen eller medlemsstaten om at svare inden for to måneder. Der er ikke nogen forpligtelse til at svare Retten, men det er almindelig praksis – selv om mange svar modtages efter den frist, Retten har sat.

Hidtil har Retten skullet modtage medlemsstaternes svar i løbet af foråret eller den tidlige sommer, hvis den skulle kunne nå at få bemærkningerne oversat, analyseret og i videst mulige udstrækning medtaget i årsberetningen, som skulle offentliggøres senest den 30. november. Fristen var fastsat af hensyn til de interne procedurer i Retten, den kontradiktoriske procedure med Kommissionen i juni-september og oversættelsen af beretningen til nu 20 sprog.

For regnskabsåret 2004 fremsendte de fleste medlemsstater imidlertid ikke deres svar til de væsentlige konstaterede forhold⁸ førend i juni eller senere. Dette skyldtes på den ene side, at Retten fremsendte en betydelig del af PF-brevene i maj-juli⁹, og på den anden side, at medlemsstaterne i mange tilfælde fremsendte deres svar mere end 60 dage efter modtagelsen af PF-brevet.

⁶ De analyser, der ligger til grund for dette resumé, findes i et arbejdsdokument fra Kommissionen: *Analysis of Member States' replies to the Court of Auditors' 2004 Annual Report* (SEC(2006) 524).

⁷ Statement of Preliminary Findings (foreløbige konstateringer).

⁸ Dvs. konstaterede forhold med finansielle følger for Den Europæiske Unions almindelige budget.

⁹ Retten har hidtil i henhold til finansforordningens artikel 143, stk. 2, været forpligtet til at fremsende sine bemærkninger til medlemsstaterne inden den 15. juli. Fra regnskabsåret 2005 og fremefter er fristen den 15. juni.

Som følge heraf mente nogle medlemsstater, at Retten ikke tog hensyn til deres svar. F.eks. påpegede Finland i sine bemærkninger til årsberetningen for 2004, *”at der ikke altid er taget hensyn til svarene på Revisionsrettens foreløbige bemærkninger i de konklusioner, der drages i årsberetningen. Af denne grund er nogle af konklusionerne klart forkerte. Udarbejdelsen af svarene og forklaringerne er ofte et stort arbejde i forhold til den minimale betydning, de senere får for Revisionsrettens endelige konklusioner.”*

Dette synspunkt støttedes af Polen, som udtalte: *”vi er bekymrede over, at Revisionsretten ikke har taget hensyn til vores redegørelse for de fejl, der blev konstateret efter Revisionsrettens kontrolbesøg. Dette betyder, at det forklarende materiale, der nu sendes til Europa-Kommissionen, er nogenlunde det samme som det, der tidligere blev fremsendt til Retten.”*

Retten underretter normalt medlemsstaterne om sin analyse af de svar, den har modtaget fra de nationale myndigheder. En sådan opfølgning synes at være vigtig for at kunne motivere medlemsstaterne til at reagere på de forhold, Retten har konstateret. Polen påpeger: *”...i de tilfælde, hvor medlemsstaten ikke er enig med Rettens vurdering af omstændighederne og ikke får nogen meddelelse om, hvorvidt den forklaring, der gives af de kontrollerede institutioner, er blevet accepteret eller ej, kan medlemsstaten næppe forventes at besvare spørgsmål om arten af de fundne fejl og om, hvorvidt der er truffet eller planlagt korrigerende foranstaltninger.”*

På baggrund af de endnu strammere tidsfrister, der gælder fremover, bør der måske foretages særlige overvejelser over en forbedring af informationsudvekslingen om konstaterede forhold mellem Retten, Kommissionen og medlemsstaterne i lyset af det særlige problem, som tidsplanen udgør i forbindelse med udarbejdelsen af årsberetningen. Gennemførelsen af aktion 7, 8 og 9 i handlingsplanen¹⁰, som fokuserer på udveksling af revisions- og kontrolresultater, vil også bidrage til at øge en sådan informationsudvekslings effektivitet.

3. REVISION OG KONTROLSTRUKTUR

Retten skal hvert år afgive en erklæring til Europa-Parlamentet og Rådet om "regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed"¹¹. Erklæringen gives i årsberetningen. Retten baserer sin erklæring på fire beviskilder¹²:

a) en undersøgelse af de eksisterende kontrol- og overvågningssystemers funktion, både i EU's institutioner, i medlemsstaterne og i tredjelande

¹⁰ Aktion 7: Fremme af bedste praksis til forbedring af cost/benefit-forholdet ved revision på projektniveau. Aktion 8: Fremme af en yderligere sikkerhed givet af de overordnede revisionsorganer. Aktion 9: Indførelse af effektive redskaber til at dele revisions- og kontrolresultater og fremme af strategien med én enkelt revisionsmodel.

¹¹ Jf. artikel 248, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

¹² Jf. punkt 1.46 i årsberetningen for 2004.

- b) en stikprøveundersøgelse af transaktioner inden for hvert enkelt af de større områder, idet transaktionerne kontrolleres helt ned til den endelige modtager
- c) en analyse af generaldirektøernes årlige aktivitetsrapporter og erklæringer og af de procedurer, der er anvendt ved udarbejdelsen af dem
- d) hvor det har været muligt, en undersøgelse af revisionsarbejde udført af andre revisorer, som er uafhængige i forhold til EU's forvaltningsproces.

Visse medlemsstater har i deres svar til Kommissionen på årsberetningen for 2004 brugt anledningen til at kommentere den generelle fremgangsmåde med hensyn til revision og kontrol.

F.eks. foreslår Det Forenede Kongerige, at revision *"snarere har form af system- og cost/benefit-revision frem for af transaktionsrevision [...] Transaktionsrevision afslører specifikke fejl på et givet tidspunkt, som ofte involverer mindre beløb, og som, når de ekstrapoleres, kan få det til at se ud, som om der er fejl ved hele programmet. Disse fejl bliver ofte korrigeret senere, men dette tages der ikke hensyn til, når kontrollen finder sted inden for en bestemt periode."*

Frankrig ønsker mere information om Rettens stikprøvemethode, når den reviderer strukturforanstaltninger. De franske myndigheder har ikke fundet nogen omtale af metoden i årsberetningen, og de påpeger, at *"der drages generelle konklusioner på grundlag af konstaterede forhold vedrørende et meget begrænset antal isolerede transaktioner, hvoraf mange involverer meget begrænsede beløb."*

Danmark lægger stor vægt på, at de nationale overordnede revisionsorganers arbejde i størst muligt omfang indgår i Rettens DAS-revision. Den danske rigsrevision har for første gang afgivet erklæring om anvendelsen af EU-midler i Danmark¹³ og udtalt: *"Det er samlet set Rigsrevisionens opfattelse, at administration, udbetaling, afregning og kontrol af EU-midler var tilfredsstillende og i overensstemmelse med de gældende bekendtgørelser og forordninger."*

Tyskland Tyskland, at udgifterne til kontrol er betydelige. Det foreslås, at *"udgifterne til forvaltnings- og kontrolsystemer i medlemsstaterne evalueres af Kommissionen for at sikre, at omkostningerne står i et rimeligt forhold til de opnåede resultater."*

Disse bemærkninger viser, at det er nødvendigt at tage en række spørgsmål op, såsom:

- Hvorledes kan man løse den potentielle konflikt mellem Rettens årlige revisionserklæring og den omstændighed, at visse interne revisioner er udformet efter de flerårige programmers samlede varighed?
- Hvorledes sikres en passende cost/benefit-balance, og at der tages hensyn til denne balance i revisionserklæringen?

¹³ Udtalelsen indgår som et afsnit (D) i beretningen om revisionen af statsregnskabet for 2004.

- Hvorledes kan man udnytte den eksisterende kontrol og den ekspertise og de ressourcer, der findes i de nationale overordnede revisionsorganer, mest muligt?
- Handlingsplanen forsøger at tage disse spørgsmål op fra forskellige vinkler, bl.a. aktion 3, 4, 7, 8 og 10¹⁴. Handlingsplanen fokuserer på at fremme anvendelsen på nationalt plan af erklæringer fra den operationelle ledelse og af synteserapporten (aktion 5).

4. VÆSENTLIGE KONSTATEREDE FORHOLD I 2004

Retten gav oplysninger om sine revisionsresultater vedrørende regnskabsåret 2004. Da den ikke angav, hvilke metoder der var anvendt til at foretage stikprøver af transaktioner, kunne der ikke drages nogen konklusioner med hensyn til, om mængden af konstaterede forhold var betydelig.

Kommissionen anmodede medlemsstaterne om detaljeret at kommentere de væsentlige konstaterede forhold, dvs. forhold med finansielle følger for EU's budget. De fleste af medlemsstaterne fremsatte kommentarer, men i nogle tilfælde var det ikke muligt for medlemsstaten at identificere de konstaterede forhold på de lister, der blev stillet til rådighed, eftersom de koder, Retten havde tildelt forholdene, ikke kendtes af medlemsstaterne og ikke svarede til de projektnumre, som medlemsstaterne og/eller Kommissionen anvender.

De foretagne revisioner afspejler de forskellige EU-politikker. Støtte til landbrugere er ofte knyttet til et markareal eller antallet af dyr. I forbindelse med landbrugspolitikken foretager Retten således ofte kontrol på stedet og opmåler f.eks. en mark ved hjælp af GPS-udstyr eller tæller dyr for at kontrollere, om landbrugeren har angivet de korrekte tal.

Når det drejer sig om strukturforanstaltninger, tildeles støtten ofte på regionalt plan. Der kan være store forskelle mellem projekterne for så vidt angår deres omfang, udformning, tidsplan og typen af endelige modtagere. I disse tilfælde kontrollerer Retten på stedet, om projektet er gennemført (er den pågældende bro eller motorvej rent faktisk blevet bygget), om betalingerne er foretaget korrekt (er udgifterne støtteberettigede, findes der revisionsspor), om udbudsprocedurerne er overholdt (har der været iværksat et udbud, blev den rette tilbudsgiver valgt), om den foreskrevne kontrol er foretaget mv.

¹⁴ Aktion 3: Fastlæggelse og harmonisering af præsentationen af kontrolstrategier og beviserne for, at der er ydet en rimelig revisionssikkerhed. Aktion 4: Indledning af en interinstitutionel dialog om de risici, der kan tolereres i forbindelse med de underliggende transaktioner. Aktion 7: Fremme af bedste praksis til forbedring af cost/benefit-forholdet ved revision på projektniveau. Aktion 8: Fremme af en yderligere sikkerhed givet af de overordnede revisionsorganer. Aktion 10: Udarbejdelse af en indledende undersøgelse af og et foreløbigt overslag over kontroludgifterne.

Den omstændighed, at strukturforanstaltninger er så forskelligartede, giver anledning til forskellige fortolkninger af reglerne og af revisionsresultaterne, hvilket kommer til udtryk ved, at medlemsstaterne synes at være mere uenige med Retten i sådanne tilfælde, end når det drejer sig om landbrugspolitik. Når Kommissionen senere følger op på Rettens resultater, vil den også undertiden drage andre konklusioner end Retten.

Punkt 4.1 og 4.2 er et sammendrag af bemærkningerne til de konstaterede forhold inden for landbrugspolitik og strukturforanstaltninger. Der er ikke medtaget punkter om egne indtægter og førtiltrædelsesstøtte, da der er fundet meget få væsentlige forhold for disse to områders vedkommende, hvilket også kom til udtryk ved, at de to sektorer fik en positiv revisionserklæring af Retten i 2004.

4.1. Landbrugspolitik

For medlemsstaternes vedkommende var 2 ud af 3 væsentlige konstaterede forhold inden for landbrugspolitik i 2004 relateret til angivelse af for store arealmål for landbrugsjord. Generelt set udgjorde forskellen mellem det angivne areal og det areal, Retten nåede frem til ved sin kontrol, under 2 % i en fjerdedel af tilfældene, mellem 2 og 10 % i halvdelen af tilfældene og mere end 10 % i de resterende tilfælde.

Det samlede antal væsentlige forhold, som Retten konstaterede, kunne henføres til 11 medlemsstater. De fleste var enige med Retten – om end de i et mindre antal tilfælde kun var delvis enige, bl.a. på grund af divergerende meninger om opmålingsmetoder. I nogle tilfælde førte Rettens resultater til, at der blev inddrevet udbetalte midler hos landbrugerne. I en række tilfælde foretog medlemsstaterne dog ikke opkrævning, da de fandt, at den finansielle virkning af forholdet var for ubetydelig (Tyskland havde et tilfælde, der omfattede under 100 EUR).

Selv om medlemsstaterne generelt accepterede Rettens konklusioner, mente nogle, at der måtte forventes/accepteres forskelle i forbindelse med arealopmålingen. Kontrollerne fandt undertiden sted det næste produktionsår, hvor landbrugeren havde ændret udnyttelsen og opdelingen af sine marker, hvilket gjorde det vanskeligt at rekonstruere det oprindeligt angivne areal. I andre tilfælde havde landbrugere angivet en markstørrelse, som den var registreret i den officielle matrikel, men disse registre var ikke nødvendigvis i overensstemmelse med Rettens opmålinger. Dette problem kan blive større i fremtiden med den fortsatte forbedring af måleinstrumenterne. Endelig havde Tyskland et tilfælde, hvor det baserede sin holdning på det opmålte areal med to decimaler, medens Retten anvendte tre decimaler. I det pågældende tilfælde var dette nok til at ændre klassificeringen af opmålingen fra acceptabel til at udgøre et konstateret forhold.

To af de 11 medlemsstater var uenige med Retten. Den første medlemsstat (Nederlandene) blev kun tilskrevet et væsentligt forhold, men medlemsstaten var uenig i Rettens beslutning om at betragte et manglende bevis for slagting af en ko som et konstateret forhold, selv om Retten opnåede bevis herfor efter kontrolbesøget. Den anden medlemsstat (Grækenland) blev tilskrevet flere konstaterede forhold, men medlemsstaten mente, at nogle af de underliggende problemer var af midlertidig art (f.eks. penge på en bankkonto, som endnu ikke var udbetalt til producenterne eller

tilbagebetalt til EU-budgettet). Grækenland var også uenig med Retten om andre spørgsmål, f.eks. om en landbruger var berettiget til støtte, hvis han ikke havde skøde på en del af sin jord, men blot havde aftalt at bytte jord med en anden landbruger.

4.2. Strukturforanstaltninger

I 2004 var medlemsstaterne kun enige med Retten i lidt mere end et ud af tre tilfælde inden for strukturforanstaltninger i modsætning til i ca. to ud af tre tilfælde inden for landbrugspolitik.

Andre typiske tilfælde, hvor medlemsstaterne var uenige eller ikke var helt enige med Retten, var f.eks. klassificeringen af en udgift (er den støtteberettiget eller ej?), bevis for samfinansiering og forekomsten af revisionsspor.

Der var yderst få tilfælde, hvor Retten mente, at en forkert klassificering af en udgift var foretaget bevidst. Imidlertid viste de konstaterede forhold, at det er nødvendigt at præcisere reglerne og at give yderligere vejledning på området. Som de belgiske myndigheder påpegede i et specifikt tilfælde, hvor de ikke var enige med Retten: *"Så vidt vi ved, er begrebet udgifter, der ikke opfylder reglerne, ikke blevet drøftet eller defineret i de forordninger, der gælder for strukturstøtte fra ESF [Den Europæiske Socialfond], og det er derfor nødvendigt at overveje begrundelsen for en erklæring om, at en udgift ikke er støtteberettiget, især eftersom revisorerne selv anerkender, at der i forbindelse med den pågældende udgift ikke er noget, der tyder på hverken uregelmæssigheder eller ulovligheder."*

Medlemsstaterne pegede også på problemer på grund af forskellene med hensyn til kravene til revisions- og kontrolstrukturer i de forskellige programmeringsperioder. Spanien anførte, at *"når revisor konkluderer, at "revisionssporet er mangelfuldt", så betyder det, at man for perioden 1994-1999 anvender begreber, der først blev defineret for perioden 2000-2006."*

Ud over at kontrollere transaktioner forsøgte Retten at efterprøve, om medlemsstaterne foretog den obligatoriske 5 %-kontrol, dvs. om de kontrollerede projekter repræsenterede 5 % af programmidlerne. Retten konstaterede, at kontrollen ofte var forsinket og baseret på en ufuldstændig risikoanalyse.

Medlemsstaterne indrømmede i de fleste tilfælde, at kontrollen var forsinket, men Sverige påpegede, at *"der er ikke noget krav i forordningen om, at kontrollen af de respektive midler på et givet tidspunkt skal repræsentere 5 %."*

De finansielle følger af væsentlige konstaterede forhold inden for strukturforanstaltninger var langt mere forskellige end inden for landbrug. I nogle tilfælde havde forholdene måske ikke reelle finansielle følger, f.eks. fordi udgifter, der var anmeldt af medlemsstaten og ikke fundet støtteberettigede af Retten, kunne modregnes i yderligere udgifter, der endnu ikke var anmeldt. Sådanne tilfælde undersøges af Kommissionen i forbindelse med dens opfølgning.

Dette rejser også spørgsmålet vedrørende flerårighed. Som et eksempel kan nævnes, at Tyskland havde et tilfælde, hvor man anerkendte det konstaterede forhold og ville korrigere det ved at foretage en nedsættelse af beløbet i den følgende betalingsanmodning. Tyskland ville ikke acceptere, at forholdet havde medført et finansielt tab for EU-budgettet, eftersom forholdet i sidste ende ville være blevet opdaget, når beviserne for udgifter blev kontrolleret ved regnskabsafslutningen, om ikke før. Men Retten fastholdt, at der – på revisionsdatoen – var tale om et konstateret forhold.

5. KONKLUSION

Kommissionen påskønner de mange tilfredsstillende svar, den har modtaget fra medlemsstaterne. Denne årlige feedback fra medlemsstaterne er værdifuld og en god anledning til at tage de tværgående spørgsmål i forbindelse med Revisionsrettens årsberetning under behandling. Med udgangspunkt i svarene for 2004 skal Kommissionen henlede opmærksomheden på fire spørgsmål:

- (1) Nogle medlemsstater fandt det utilfredsstillende, at deres svar ikke fremgik af Revisionsrettens årsberetning for 2004. Dette skyldes delvis den stramme tidsfrist, som Revisionsretten er underlagt, når den udarbejder sin årsberetning. Dette særlige problem bør tages op i forbindelse med drøftelserne om en bedre udnyttelse af ekspertisen i de øverste nationale revisionsinstanser og om anvendelsen af én enkelt revisionsmodel¹⁵.
- (2) Nogle medlemsstater fremsatte bemærkninger til kontrolstrukturen og til selve DAS-metoden, idet de anførte - som deres holdning - at fordelene ikke kunne opveje omkostningerne. Dette spørgsmål bør tages op på den operationelle plan, når udgifterne til kontrol anslås¹⁶, men også på den strategiske plan, når det drøftes, hvilke risici der kan tolereres¹⁷.
- (3) Den kvalitative analyse af de væsentlige konstaterede forhold inden for landbrugspolitik og strukturforanstaltninger er foretaget med det formål at identificere, hvilke mønstre der tegner sig i medlemsstaterne. Analysen viser, at det er nødvendigt at løse eller belyse problemer såsom: 1) hvad er den korrekte metode til at måle et markareal? 2) hvad er støtteberettigede udgifter på strukturfondsområdet? 3) hvornår skal den såkaldte 5 %-kontrol foretages i forbindelse med strukturforanstaltninger? På grund af denne usikkerhed er det muligt, at Kommissionen ikke vil kunne bekræfte Rettens resultater ved sin opfølgning. Disse spørgsmål er i vid udstrækning sektorspecifikke problemer, som handlingsplanen også skal imødegå¹⁸.

¹⁵ Aktion 8 og 9 i handlingsplanen.

¹⁶ Aktion 10 i handlingsplanen.

¹⁷ Aktion 4 i handlingsplanen.

¹⁸ Aktion 12-16 i handlingsplanen.

- (4) Medlemsstaterne syntes at være mere uenige i Rettens resultater på strukturfondsområdet, end når det gælder landbrugspolitik. Grunden hertil kan være, at medlemsstaterne og Retten var uenige om, hvad der skulle betragtes som fejl inden for førstnævnte område. Eller det kan være, at medlemsstaterne og Retten var uenige om, hvilket risikoniveau der bør accepteres, når det gælder strukturforanstaltninger. Da Rettens stikprøvekontrol havde til formål at kontrollere individuelle transaktioner – og ikke om systemerne var etableret og fungerede – har det ikke været muligt at fastslå årsagerne til uenigheden. Dette understreger, at det er nødvendigt at etablere en interinstitutionel dialog om, hvilke risici der kan accepteres i forbindelse med de underliggende transaktioner, og hvilken indvirkning dette vil have på Rettens DAS-metode¹⁹.

Ikke kun Kommissionen og medlemsstaterne, men også Revisionsretten og i en vis udstrækning de øverste nationale revisionsinstanser bør engagere sig i at løse de problemer, medlemsstaterne har påpeget. En ramme for dette samarbejde er fastlagt med handlingsplanen, som definerer 16 specifikke aktioner, der skal gennemføres i løbet af 2006 og 2007 – selvfølgelig således, at alle berørte parter funktion, ansvar og uafhængighed fuldt ud respekteres.

¹⁹ Aktion 3 og 4 i handlingsplanen.